

[Ministeren for offentlige arbejder.]

af staten udlagte beløb var tilbagebetalt. Forholdet var jo nemlig det, at det som et led i landets almindelige økonomiske politik var påkrævet at foretage store forhøjelser af afgifterne, forhøjelser, hvis finansielle virkninger ganske ville være gået tabt, hvis man samtidig havde udbetalt forøget refusion til kommunerne. Denne politik har været fulgt af de skiftende regeringer og har hvert år været sanktioneret af folketinget. Grænsen er fra oprindeligt 40 mill. kr. hævet til 120 mill. kr.

Ikke alene med hensyn til selve beløbets størrelse, men også med hensyn til dets fordeling mellem de forskellige kommune-grupper har man ved tekstanmærkning på finansloven måttet foretage afvigelse fra lovens regler, navnlig fordi sognekommunerne vejudgifter voksede stærkere end de øvrige kommune-grupper.

Man må således anerkende, at der er særdeles god anledning til en revision af loven, og regeringen har derfor ment at burde fremsætte et lovforslag på grundlag af motorafgiftskommissionens betænkning, omend man har ment det nødvendigt, ikke mindst af økonomiske grunde, at måtte ændre forslaget på forskellige punkter.

Flertallet indenfor kommissionen ønskede således at opretholde den nuværende tilstand, hvorefter alle motorafgifterne principielt skal gå til vejformål, men det alligevel kan ske, at der bliver forskel på de indtægter, der derved henlægges til vejformål, og de udgifter, der rent faktisk kan afholdes dertil. Her foreslås nu, at man i højere grad lader lovgivningen afspejle realiteterne, således at afgifterne går i statskassen. Man opretholder dog det, som har praktisk værdi for kommunerne, nemlig kommissionens tanke om en vejfond, hvoraf ikke alene som nu skal afholdes statens tilskud til anlægsarbejder, men hvoraf fremtidig også kommunernes årlige refusion af vejudgifter skal udredes.

Ved de årlige finanslove bestemmes det da, hvor stor en del af motorafgifterne der skal overføres til vejfonden. De nu eksisterende vejfondsmidler overføres til den nye vejfond, og det bliver altså her i tinget, tilgangen til fonden fremtidig bestemmes.

Forslaget følger med hensyn til refusionsprincipperne kommissionsforslaget. Det beløb, som kommunerne fremtidig skal have

i refusion, beregnes ikke som en bestemt andel af afgiftsprovenuet. Refusionens størrelse bliver således uafhængig af det årlige afgiftsprovenu, og der bliver fælles refusions-system for land- og bykommuner, bortset fra amtskommunerne. Medens disse sidste alle får refunderet 65 pct. af det foregående års vejudgifter, varierer refusionen for de øvrige kommuner i forhold til hver enkelt kommunes vejlængde, indbyggertal og vejudgift pr. kilometer. Herved opnås blandt andet en fordel for tyndt befolkede kommuner med udstrakt vejnet.

Dernæst har regeringen under de herskende økonomiske vilkår ikke fundet det forsvarligt — således som kommissionen — at foreslå en betydelig forhøjelse af den senest for 2 år siden forhøjede kommune-refusion. Forhøjelsen ville efter kommissionsforslaget medføre en udgiftsforøgelse fra 120 mill. kr. årligt til ca. 140 mill. kr. årligt. Som følge heraf har de af kommissionen foreslåede procentsatser for refusionen måttet nedsættes noget, for amterne fra 70 pct. til 65 pct. og for de øvrige kommune-grupper i lignende forhold.

Uanset denne nedsættelse vil landkommunerne få lidt forbedret refusionsprocent i forhold til, hvad de har fået de sidste år, medens købstædernes og amternes refusion skulle blive den samme. Kun forsåvidt angår visse forstadskommuner, bliver der tale om en mindre nedsættelse, hvilket er en konsekvens af kommissionens forslag, hvor man uanset den foreslåede almindelige forhøjelse af refusionen regnede med stort set uforandret refusionsprocent for forstadskommunerne. Noget lignende gælder København og Frederiksberg.

I denne forbindelse bør jeg måske fremhæve, at en forringet refusionsprocent efter forslaget ingenlunde er ensbetydende med et formindsket refusionsbeløb, idet en forøget vejudgift jo straks vil bringe refusionen i vejret. Dette forhold er af særlig betydning for København og de andre bykommuner, som jo hidtil ikke har haft mulighed for nogen inddækning, når de måtte sætte udgiften i vejret.

Med hensyn til enkeltheder vil jeg tillade mig at henvise til såvel motorafgiftskommissionens betænkning som til de til forslaget knyttede bemærkninger og skal om refusionsspørgsmålet kun yderligere bemær-